

tioner. Til vedtagelse krævedes totredjedes stemmemajoritet. Finland afholdt sig fra at stemme om første ændring, men stemte imod anden sammen med de øvrige nordiske lande, der også gik imod første ændring.

Endelig blev kolonierklæringen i den oprindelige afro-asiatiske udformning vedtaget med 89 stemmer for, ingen imod, medens 9 lande, deriblandt USA og Australien, afholdt sig fra at stemme.

21. FN-program om uafhængighed og udvikling af Afrika.

(Dagsordenens punkt 88).

I sin tale til 15. generalforsamling skitserede præsident Eisenhower nogle retningslinjer for et program for udvikling af Afrika.

Den amerikanske delegation udsendte senere et udkast til resolution som grundlag for drøftelser mellem delegationerne om spørgsmålet, idet tanken var, at et formelt forslag kunne fremsættes på grundlag af delegationernes overvejelser.

I udkastet opfordres der til ikke-indblanding, tilvejebringelse af sikkerhed i Afrika på en sådan måde, at kaprustning mellem landene undgås, støtte til FN-fonden for Congo, udvidelse af det tekniske bistandsprogram til afrikanske lande og af de undervisningsmæssige opgaver i disse lande.

Sagen henvises til første udvalg, hvis formand desuden modtog et af andet udvalg vedtaget resolutionsforslag angående tidligere formynderkabsområder og andre stater, der nylig er blevet uafhængige.

Den er fortsat på første udvalgs dagsorden for 2. delsamling.

22. Oman-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 89).

Generalkomiteen vedtog på et møde den 25. oktober at optage det af Irak, Jordan, Libanon, Libyen, Marokko, Saudi-Arabien, Sudan, Tunis, Den forenede arabiske Republik og Yemen foreslåede spørgsmål om Oman på dagsordenen for 15. plenarforsamling. Forslaget vedtoges med 14 stemmer for, Frankrig og Storbritannien imod, medens Canada, Italien, Kina og De Forenede Stater undlod at stemme. Sagen henvises til det særlige politiske udvalg.

Plenarforsamlingen tiltrådte den 31. okto-

ber uden afstemning generalkomiteens indstilling.

Sikkerhedsrådet afviste i 1957 at beskæftige sig med Oman-spørgsmålet og anklager mod Storbritannien for intervention imod Imam'en af Oman.

Spørgsmålet er på dagsordenen for 15. plenarforsamlings 2. delsamling.

23. Cubas klage over amerikanske planer om aggression og intervention.

(Dagsordenens punkt 90).

Generalkomiteen vedtog på et møde den 25. oktober enstemmigt at efterkomme Cubas anmodning om optagelse på 15. generalforsamlings dagsorden af ovennævnte spørgsmål. Et forslag fra Sovjetunionens side om, at sagen (som ønsket af Cuba) skulle behandles direkte i plenarforsamlingen, afvistes, og på forslag af De Forenede Stater vedtoges det at henvise den til første udvalg. For sidstnævnte forslag stemte bl. a. samtlige latinamerikanske medlemmer af udvalget, medens Sovjetunionen, Bulgarien og Rumænien stemte imod og fem medlemmer afholdt sig fra at stemme.

Som svar på den cubanske premierministers tale under generaldebatten den 26. september udtalte den amerikanske repræsentant sig ganske kort, og efter anmodning af den amerikanske FN-delegation udsendtes den 12. oktober en skriftlig amerikansk imødegåelse af de fremsatte anklager.

Generalkomiteens indstilling vedtoges den 31. oktober af plenarforsamlingen imod et cubansk ændringsforslag tilsigtende direkte henvisning til plenarforsamlingen. De nordiske lande stemte for indstillingen.

I en skrivelse af 18. november til præsidenten for 15. generalforsamling udtrykte den cubanske udenrigsminister sin regerings dybe bekymring over en amerikansk beslutning om at lade amerikanske luft- og flådestyrker gribe ind over for revolutionære grupper, som måtte søge at invadere Guatemala eller Nicaragua. Dette involverede efter den cubanske regerings mening et tydeligt skridt henimod væbnet intervention på Cuba og indgik som et led i Cubas klage over den amerikanske regering.

Spørgsmålet står på dagsordenen for 15. plenarforsamling, 2. delsamling.